

— Какъ е, какво ново има, полковникъ?

— Се тѣй, нѣма нищо особено, отговарямъ. Първитѣ нападения сж отблѣснати!

— Полковникъ! раздаде се гласъ изъ колата, разкажете, молиж ви се, какъ е тамъ?

Приближавамъ се. Въ колата князь Вяземски, раненъ въ куршувъ въ крака. Като му удовлетворихъ любопитството нему, тръгнахъ да вървѣж. Задъ караулния домъ настигахъ керванетѣ на бѣженцитѣ, които се задържалe до последната минута около Шибченскитѣ позиции, като сж се надѣлае на скорошното настѣпване на войскитѣ отъ татакъ Балкана. Щомъ като слѣзешъ въ долината на Ятра и до самото Габрово, шосето буквално натрупано отъ кола и цѣли купища отъ бѣженци. По нататакъ къмъ града, отъ дѣсно и отъ лѣво на пѣтя, тракийскитѣ бѣженци се расположиле на лагере-лагоре подъ стрѣхитѣ на едни колиби, направени отъ прѣчки. Съжелявахъ нещастнитѣ, нѣ заедно съ това се гнѣвахъ, като предвиждахъ, че керванетѣ имъ ще затрупатъ пѣтя и ще пречкѣтъ на движението на войската. На 2 версти прѣдъ Габрово, срѣщнахъ моя Ганча, запхтилъ се къмъ Шибка и понеже ми знае привичката, взѣлъ съ себе си прѣрана дрѣха и всичко, което е нужно за мите. Тѣй сжщо се погрижилъ за вивце и похапка. Азъ го върнахъ отъ пѣтя. Часа около 10 стигамъ въ Габрово. Града се всички извоплашилъ. Жителитѣ се тласкатъ изъ улицитѣ, сноватъ на горѣ на долу съ умислени лица, много отъ тѣхъ се събиратъ да бѣгатъ. Заповѣдахъ на Ганча да ме чѣка въ хана, а самичекъ тръгнахъ да търсеж генерала Радецки, който се спрѣлъ съ войската на 1^{1/2} версти отъ града. На моста прѣзъ Ятратата срѣщамъ цѣла банда: генералъ Дерожински въ чистички бѣли рѣзавички, генералъ Анучинъ (отъ генералния шабъ, служи въ гражданското управление) и полковника Скобелева.

— Какво има, полковникъ, какъ е тамъ? — Обжрща се къмъ мене Дерожински.

— А че не е добръ, ваше превѣсходителство: нападатъ и увиватъ позицията отъ всички страни! Генералъ Столѣтовъ